

TEMA D'ACTUALITAT

ment, ha donat alguns passos posant-se en contacte en primer lloc amb el Governador Civil de Barcelona, Ferran Cardenal, i seguidament amb el mateix Coronel de Manresa que dirigia l'operació, el qual ha promès a Ricard València que prou properament efectuarà una visita oficial a Les Franqueses i que juntament amb ell aniran a Can Pere de l'Om a excusar-se davant els afectats.

Altres personalitats consultades, com Oscar Pelayo, president de la Comissió de Protecció ciutadana i coordinador, policia i Guàrdia Urbana locals, en un principi afirmà desconèixer els fets de l'escorcoll a Can Pere de l'Om. Generalitzan, ho considera com "una actitud necessària de la policia davant fets com aquest, encara que el que cal mirar és el comportament i el tracte de la mateixa", i concretament sobre el cas de Marata parla d'una "acció possiblement desmesurada, però mai se sap. "Les molesties són relatives i la policia hi ha de ser".

Excusant la seva ignorància sobre els fets de Marata, Oscar Pelayo afirma que no hi ha cap contacte entre la Guàrdia Civil i l'Ajuntament, encara que hi ha un projecte de col·laboració, el "programa de la junta local de seguretat", pendent de transmissió al Parlament, segons el qual l'autoritat màxima municipal seria l'alcalde i la policia no podria fer cap actuació amb la desconexió del batlle.

Afirmant que a més democràcia més control, Oscar Pelayo fa referència a les periòdiques vingudes de reforços policials a Granollers que reflexen una considerable baixada d'actes delictius mentre dura l'estada de les patrulles. "Tenim més queixes per falta d'autoritat que no pas per abús".

Reaccions bastant diferenciades de les exposades fins aquí també han sortit a la llum, com és el comunicat difós per la "Comissió Memorial Salvador Casanova", la qual, i en base als fets de Marata, fa una sèrie de consideracions sobre algunes característiques de l'actual llei antiterrorista, contradiccions en front diferents postulats de la Constitució i les periòdiques operacions policials a Granollers.

D'altra banda, existeix una darrera reacció o actitud davant el fet, i que correspon a la de Josep Verde i Aldea, membre de la Comissió de Drets Humans i a la vegada amic de la família Arrizabalaga. A ell es dirigiren els afectats cercant possibles sortides de protesta legal davant la operació de la que havien sigut víctimes. Josep Verde afirmà a Toni Arrizabalaga que ell no hi podia fer res i que no coneixia ningú a qui adreçar-se. A més, la Guàrdia Civil no havia trobat res i no hi havia res per què preocupar-se.

Encara que la família Arrizabalaga ha recorregut a un advocat local per poder tirar endavant quelcom que pogués desagreguar el cas, a primera vista sembla ser que judicialment poca cosa es pot fer, degut a que la llei civil no és la mateixa que la militar, i en aquest cas concret la segona via seria la adequada.

REFLEXIONS

L'acció policial "anti-terrorista" de la qual hem parlat a bastament i que va esdevenir a la nostra comarca el passat 22 de juny, ens obliga a fer unes serioses reflexions sobre quin és el paper de les forces armades en el nostre país tenint en compte que té promulgada una constitució que reconeix el fet pluri-nacional, la defensa dels drets de la per-

sona i que garanteix la preeminència del poder civil sobre l'estament militar i/o policial. Analitzant els fets esdevinguts observem com la policia, en aquest cas la Guàrdia Civil, actua a partir d'una informació de la qual desconeixem les fonts i que, sembla, hauria d'haver comprovat prèviament d'una manera exhaustiva abans de forçar la intervenció directa la qual cosa no es produeix de cap manera. S'utilitzen els mecanismes que forneix la llei antiterrorista, text de dubtosa legalitat democràtica però de plena vigència, per a actuar creant un estat d'indefensió i temor molt gran en ciutadans que haurien de ser considerats "lliures de tota sospita" fins que no es demostrés el contrari. S'interroga, s'escorcolla, s'amenaça amb una total impunitat i, per algunes persones, sembla que això no tingui importància perquè no hi ha hagut ferits, maltractament o trets.

Davant de tota l'actuació només se'ns plantegen que interrogants: la resposta als quals volem deixar en mans dels nostres lectors:

- Com és possible que qualsevol ciutadà pugui ésser assaltat a casa seva, a partir d'una simple denúncia i sense cap mena de prova anterior sobre la seva possible culpabilitat?

- Com és possible que el fet de tenir ascendència d'origen basc i àdhuc el mateix fet de ser català pugui ésser adduït per a justificar l'acusació d'ésser un encubridor del terrorisme o bé un terrorista?

- Quin respecte es tenen en aquests moments als drets de la persona en un país defensor i plenament adherit a la Declaració dels Drets Humans?

- Com és possible que un govern democràtic que té com a un dels punts de referència

de la seva trajectòria el seu anti-franquisme i la defensa de les llibertats pugui propiciar fets com el que tractem, en clara contradicció amb la seva voluntat manifestada?

- Com és possible que les forces armades continuïn esdevenint motiu de preocupació i recel per el ciutadà quan, en teoria, la seva funció és la de defensar els seus drets?

Totes aquestes qüestions i moltes més encara ens queden plantejades per a ésser motiu de profunda reflexió. És difícil d'esborrar en pocs anys tot un seguit d'hàbits, comportaments i procediments forjats durant quaranta anys de dictadura, però el seu manteniment en moments com els actuals en els quals es parla d'un "regeneracionisme moral" que ha de servir com a motor de la renovació democràtica, se'ns fa difícil d'entendre i admetre totes aquestes actuacions.

Ens manca una sensibilitat més important de l'opinió pública davant d'aquests fets inclús els mateixos mitjans de comunicació (premsa, ràdio, etc...) trivialitzen els fets, els desvirtuen o els ignoren per tal de no tenir problemes (?) amb el que hom anomena: els poders fàctics. Cal treballar per a trencar aquest mur de silenci i d'incomprensió i fer present que val la pena convertir-se en propagador de les llibertats si no volem caure en el parany de l'edificació d'un estat modern en els seus fonaments estessin basats en el poder il·limitat de les forces armades, això sí, modernitzades, tecnificades i amb un aspecte diferent de l'actual i que el fet d'ésser defensor de les llibertats nacionals ja sigui de Catalunya, d'Euskadi, etc... sigui considerat un crim digne d'ésser castigat i erradicat per sempre més.

